

kui

*Unetus on röövinud ta puhketunnid.
Nüüd röövib see ta mõistuse.*

tuled

kustuvad

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

MARY
KUBICA

Originaali tiitel:
Mary Kubica
When the Lights Go Out
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marge Paal
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2018 by Mary Kyrychenko
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E01355819
ISBN 978-9949-82-360-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Dickile ja Eloise'ile
Rudyle ja Myrtle'ile

Meelemõistus on omaette paik,
mis eneses võib teha
taevast põrgu
ja põrgust taeva.

John Milton, „Kaotatud paradiis“

PROLOOG

Minu ümber on linn. Panoraam. Käed välja sirutatud, keerutan ma end tahes-tahmata, hooman seda kõike. Naudin vaadet täie teadmisega, et see võib olla viimane asi, mida mu silmad eales näevad.

Vahin ainiti nelja metallastet enda ees, adudes, kui haprad ja katkised need välja näevad. Astmed on roostest oranžid, värv koorub ja mõned latid on nii lahti, et kui jalaga esimesele astmele vajutan, nõksatab see mu all ja ma kukun.

Sellegipoolest pole mul teist valikut kui üles ronida.

Tõmban end uuesti püsti, asetan käed käsipuudele ja ronin trepist üles. Mu peopesadest nõrgub higi, nii et metall nende all on libe ja lige. Ma ei suuda kõvasti kinni hoida. Libisen teiselt astmelt alla, üritan uuesti. Hüüan, häälmurdumas, häälmis ei kõla üldse minu oma moodi.

Kui katuseservale jõuan, hakkavad mu põlved nõtkuma. Pean kõigest väest pingutama, et hooneservalt mitte alla tänavale sadada. Seitseteist korrust.

Olen nii kõrgel, et võiksin vist pilvi puudutada. Mind valdab pööritustunne. Maapind vuhiseb mulle alt vastu, pilvelõhkujad ja puud hakkavad õõtsuma, kuni ma enam ei teagi, kes või mis õieti liigub, nemad või mina. Mööda linnatänavaid liuglevad väikesed kollased tikutopsid. Taksod.

Kui ma seisaksin tänava kõrgusel, tunduks katuseserv piisavalt lai. Aga siin üleval mitte. Siin üleval on see nagu niit ja ma üritan oma tudisevaid jalgu selle peal tasakaalus hoida.

Mul on hirm. Aga ma olen siia välja jõudnud. Ma ei saa tagasi minna.

Hetkeks valitseb rahu, mis tuleb ja läheb nii kiiresti, et ma pea-aegu ei pane seda tähelegi. Ühe sekundi murdosa püsib maailm paigal. Mu meel on rahulik. Päike liigub taevas üha kõrgemale, jõllitab kollakasoranžina mind hoonete vahelt, muudab mu rahulikuks ja soojaks. Üks lind lendab mööda ja mu käed külgedel keruvad üles. Just nagu oleksid mu käed tiivad, mõtlen ma sel hetkel, mis tunne oleks lennata.

Ja siis meenub mulle hoobilt.

Olen lootusetult üksi. Kõik teeb haiget. Ma ei suuda enam selgesti mõelda, ma ei suuda enam selgesti näha, ma ei suuda enam rääkida. Ma ei tea enam, kes ma olen. Kas ma üldse olen keegi.

Ja sel hetkel tean ma kindlalt: ma pole mitte keegi.

Mõtlen, mis tunne oleks kukkuda. See kaalutu allasööst, kui gravitatsioon võimust võtab, kui ohjad käest annad. Kui loobud, alistud universumile.

Minust allpool vilksatab miski. Pruun sähvatus, ja ma tean, et kui kauem ootan, on juba hilja. Siis ei ole otsus enam minu teha. Hüüan veel korra.

Ja siis ma lähen.

JESSIE

Ma ei pea end nägema, teadmaks, milline ma välja näen.

Mu silmad on paistes ja kottis, nii verd täis valgunud, et silma-valgetesse pole valget enam jäänudki. Nahk mu silmade ümber on punane ja hõõrumisest valus. Mu silmad on juba päevi sellised välja näinud. Sestsaadik, kui ema keha tasapisi välja lülituma hakkas, käed-jalad külmad, sest veri neis enam ei ringelnud. Sestsaadik, kui ta hakkas teadvuse piirimail kõikuma ja keeldus söömast. Sestsaadik, kui ta hakkas sonima, rääkis asjust, mis pole päris.

Viimaste päevade jooksul on ka tema hingamine muutunud, olles nüüd valjem ja ebahühtlasem, asendudes sellega, mida arst nimetas Cheyne-Stokesi hingamiseks, kui ema vahel hulk sekundeid jutti ei hinganud. Lühikestele pinnapealsetele hingetõmmetele ei järgnenud üldse hingetõmbeid. Kui ema ei hinganud, ei hinganud ka mina. Tema sõrmeküüned on nüüd sinised, nahk ta käsivartel ja jalgadel lapiline ja hall. „See on märk peatselt surmast,“ ütles arst alles eile, kui asetas käe kindlalt mu õlale ja küsis, kas on kedagi, kellele nad võiksid helistada, kedagi, kes võiks tulla ja koos minuga siin istuda, kuni ema meie hulgast lahkub.

„Enam ei lähe kaua,“ ütles arst.

Raputasin pead, keeldusin nutmast. Nutmine pole minu moodi. Olen istunud sellessamas tugitoolis nüüdseks pea nädala,

seljas needsamad kortsus riided, käinud ära vaid selleks, et haigla kohvikust kohvi tuua. „Pole kedagi,” ütlesin ma arstile. „Ainult ema ja mina.”

Ainult ema ja mina, nagu see on alati olnud. Kui mul ongi kuskil selles laias maailmas isa, siis temast ei tea ma midagi. Ema ei tahtnud, et ma temast midagi teaksin.

Ja nüüd, täna õhtul, seisab ema arst taas minu ees, piidleb mu paistes silmi, vahib mulle murelikult otsa. Seekord tabletti pakku-des. Ta ütleb, et selle sisse võtaksin, ema kõrvale tühja voodisse pikali heidaksin ja magaksin.

„Millal te viimati magasite, Jessie?” küsib ta, seistes oma särav-valges kitlis, ja lisab siis: „Ma mõtlen, et päriselt magasite,” enne kui jõuan midagi valetada. Enne kui jõuan väita, et magasin eile öösel. Sest ma magasingi, parimal juhul tervelt pool tundi.

Arst räägib mulle, mis on kõige pikem magamata veedetud aeg. Ta räägib mulle, et kui inimene ei maga, võib ta ära surra. Ta ütleb mulle: „Unepuudus on tõsine asi. Te peate magama,” kuigi ta pole mitte minu, vaid ema arst. Ma ei tea, miks see talle korda läheb.

Aga olgu põhjus milline tahes, jätkab ta magamataoleku tagajärgede loetlemisega. Emotsionaalne ebastabiilsus. Põhjuseta nutmine ja naermine. Ebakindel käitumine. Ajataju kaotamine. Iga-sugu asjade nägemine. Hallutsinatsioonid. Kõnevõime kaotamine.

Ja lisaks veel unetuse füüsilised mõjud: südamerabandus, alajahtumine, ajurabandus.

„Unerohitudest pole mulle abi,” ütlen ma talle, aga ta raputab pead ja ütleb, et see pole unerohi. Pigem mingisugune rahusti, mida kasutatakse ärevushäirete ja paanikahoogude korral. „Sel-lel on tuimastav toime,” ütleb ta. „Rahustav. See aitab teil uinuda ilma unerohule omaste vastikute kõrvaltoimeteta.”

Aga ma ei vaja und. Selle asemel on mul vaja ärkvel püsida, olla ema juures, kuni ta otsustab lahkuda.

Tõukan end toolilt püsti, sammun ukseavas seisvast arstist mööda. „Jessie,” ütleb mees ja ta käsi langeb õrnalt mu käsivarrele, üritades mind peatada, enne kui ära minna jõuan. Tema naeratus on võlts.

„Mul pole tabletti vaja,” ütlen talle kärmelt ja tõmban käe eemale. Mu silmad märkavad koridoris õdede osakonna juures seisvat õde, kelle pilk annab edasi vaid üht: haletsust. „Ma vajan hoopis kohvi,” ütlen ma naisele silma vaatamata, kui mööda koridori edasi venin, jalad väsimusest rasked.

On üks tüüp, keda ma aeg-ajalt kohvikus näen ja kes on pisut minu moodi. Jõuetu kogu kortsus riiete sees, silmad väsinud ja punased, aga kofeiiniga erksamaks sunnitud. Nagu mina, on ka tema närviline. Ärevil. Tal on kandiline nägu, tumedad pulstunud juuksed ja paksud kulmud, mis jäävad mõnikord päikesepillide varju, et meie ülejäänud, ei näeks, et tüüp on nutnud. Ta istub kohvikus, jalad plasttoolile toetatud, punase dressipluusi kapuuts pähe tõmmatud, ja rüügab kohvi.

Ma pole kunagi varem temaga rääkinud. Ma pole sedasorti tüdruk, kellega kenad kutid vestleksid.

Aga täna õhtul, kui olen oma topsi kohvi võtnud, potsatan ma tema kõrvale toolile, teades, et mis tahes muul juhul poleks mul julgust seda teha. Temaga vestelda. Aga täna õhtul on, peamiselt vist sellepärast, et ema palatisse naasmist edasi lükata, anda arstile võimalus ema läbi vaadata ja ära minna.

„Tahad sellest rääkida?” küsin ma ja esiotsa peegeldub tema ilmes üllatus. Isegi jahmatus. Tema pilk kerkib kohvitopsilt ja ta vahib mulle otsa, silmad sama sinised kui sinise liblika tiivad.

„See kohv,” ütleb ta mõne aja pärast, kui topsi eemale lükkab. „Sellel on sitt maitse,” ütleb ta mulle, just nagu oleks see asi, mis teda häirib. Ainus asi. Ehkki ma näen küllalt hästi topsi sisse, teadmaks, et ta on selle põhjani ära joonud, nii et väga hull see ka olla ei saanud.

„Mis sellel viga on?” küsin ma oma topsist rüübates. Jook on tuline ning ma võtan plastkaane ära ja puhun kohvile peale. Aur kerkib mulle vastu, kui uuesti proovin ja veel ühe sõõmu joon. Seekord ma suud ära ei kõrveta.

Haigla kohvil pole midagi viga. See on just selline, nagu mulle meeldib. Ei midagi uhket. Lihtsalt kõige tavalisem kohv. Aga sellegipoolest puistan ma topsi neli pakikest suhkruasendajat ja keerutan vedelikku ringi, sest mul pole segamispulka ega lusikat.

„See on lahja ja purud on sees,” ütleb ta mulle, seirates hüljatud kohvitopsi pahase pilguga. „Ma ei teagi,” sõnab ta õlgu kehitades. „Mulle vist meeldib kangem kohv.”

Ja ometi sirutab ta käe uuesti topsi järele, enne kui talle meenub, et selles pole midagi.

Tema olekust õhkub viha. Kurbust. Sel pole kohviga mingit pistmist. Ta lihtsalt vajab midagi, mille peale viha välja valada. Ma näen seda tema sinistes silmades, seda, kuidas ta soovib olla kuskil mujal, ükskõik kus, aga mitte siin.

Ka mina tahan olla ükskõik kus, aga mitte siin.

„Mu ema on suremas,” ütlen ma talle ja pöoran pea ära, sest ei suuda talle silma vaadata, kui neid sõnu valjusti lausun. Selle asemel vahin ma akna poole, millest väljaspool on maailm mustaks muutunud. „Ta sureb ära.”

Järgneb vaikus. Mitte kohmetu vaikus, vaid lihtsalt vaikus. Ta ei ütle, et tal on väga kahju, sest nagu minagi teab ta, et kahjutunne ei tähenda midagi. Selle asemel ütleb ta minuti või kahe möödudes, et tema vend sattus mootorrattaga õnnetusse. Et üks auto pööras talle ette ja vend lendas rattalt, pea ees, vastu elektriposti.

„Pole teada, kas ta veab välja,” ütleb kutt, rääkides läbi lillede, sest see on lihtsam kui öelda, et on olemas võimalus, et vend sureb. Viskab lusika nurka. Kõngeb. „Üsna tõenäoliselt tuleb meil üpris varsti masinad välja lülitada. Ajukahjustus.” Ta raputab pead, näpib nahka sõrmeküünte ümbert. „Asjalood pole just helged,” ütleb ta ja mina sõnan: „See on nõme,” sest on ju.

Hõõrun silmi ja ta vahetab teemat. „Sa näed väsinud välja,” ütleb ta ja ma tunnistan, et ei saa magada. Et ma pole tükk aega maganud. Mitte rohkem kui pool tundi korraga ja sedagi heal juhul. „Aga pole hullu,” ütlen ma, sest unepuudus on mu kõige väiksem mure.

Ta teab, mida ma silmas pean.

„Sa ei saa oma ema heaks midagi rohkem teha,” sõnab ta. „Nüüd pead sa iseenda eest hoolitsema. Pead olema valmis selleks, mis edasi tuleb. Oled kunagi melatoniini proovinud?” küsib ta, aga ma raputan pead ja ütlen talle sedasama, mida ema arstilegi.

„Unerohtudest pole mulle abi.”

„See pole unerohi,” ütleb ta, kui käe teksataskusse pistab ja peotäie tablette lagedale toob. Ta libistab kaks tabletti mulle pihku. „Sellest on abi,” ütleb ta, aga iga idioot näeks, et tema enda silmad on verd täis valgunud ja väsinud.